

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/15/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4423201962
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4423201962.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci navrhovateľky: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, právne zastúpená: Advokátska kancelária Timoranská & Štofková s.r.o., Pribinova 9, Nové Zámky, IČO: 36 813 401 a pri ďalších účastníkoch konania: v 1. rade: B. D., E. B., vdova, neznáma vlastníčka, zastúpená zákonným zástupcom: Slovenský pozemkový fond, Búdková 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, v 2. rade: F. D., mal., neznámy vlastník, zastúpený zákonným zástupcom: Slovenský pozemkový fond, Búdková 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, v 3. rade: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, Námestie SNP 8 - ako správca lesného pozemku, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, v 4. rade: Slovenský pozemkový fond, Búdková 36, Bratislava, IČO: 17 335 345 o potvrdení vydržania, o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10Vyd/1/2023-43 zo dňa 27. januára 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením návrh navrhovateľky na potvrdenie vydržania vlastníckeho práva zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 2 ods. 1, § 359c ods. 1, ods. 2, § 359d ods. 1, ods. 2, § 359e ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 359f ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka doručila okresnému súdu Nové Zámky návrh na začatie konania o potvrdení vydržania k nehnuteľnostiam, nachádzajúcich sa v katastrálnom území a obci C., okres G. A., zapísaných na LV č. XXXX, ako parcela reg. „E“, evidovaná na mape určeného operátu a to parcela č. 269, vo výmere 590 m², zastavaná plocha a nádvorie, evidované na príslušnom liste vlastníctva podľa B1 vo vlastníctve ďalšieho účastníka konania v 1. rade B. D. E. B., vdovy v podiele 12/48 k celku a podľa B5 vo vlastníctve ďalšieho účastníka konania v 2. rade F. D., v podiele 4/48 k celku a nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX ako parcely reg. „E“, evidované na mape určeného operátu a to parcela č. 270/1, vo výmere 550 m², záhrada, parcela č. 270/2, vo výmere 551 m², záhrada, parcela č. 270/3, vo výmere 550 m², záhrada, parcela č. 270/4, vo výmere 1 097 m², záhrada evidovaná na príslušnom liste vlastníctva podľa B1 vo vlastníctve ďalšieho účastníka konania v 1. rade B. D. E. B., vdovy v podiele 3/12 k celku a podľa B5 vo vlastníctve ďalšieho účastníka konania v 2. rade F. D., v podiele 1/12 k celku, aby nadobudla vlastnícke právo navrhovateľka A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. C. XXX titulom vydržania dňom 31.12.2001 v podiele 4/12 k celku. Navrhovateľka v podanom návrhu výslovne uviedla, že citované nehnuteľnosti mala vydržať sama bez ohľadu na držbu jej právnych predchodcov. Skutkovo vymedzila, že stará matka B. D., E. H. jej v roku 1991 mala na základe ústne uzatvorenej darovacej zmluvy darovať nehnuteľnosti a navrhovateľka ju mala doopatrovať až do jej smrti

dňa 23.03.1993. Pri rešpektovaní 10 ročnej vydržacej doby mala navrhovateľka za to, že označené nehnuteľnosti mala nadobudnúť vydržaním dňom 31.12.2001.

3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh na začatie konania o potvrdení vydržania nie je dôvodný a je potrebné zamietnuť podľa § 359e ods. 2 CMP. Navrhovateľka sa snažila poukázať na existenciu predpokladov uvedených v § 134 ods. 1, 3, 4 OZ, čo si vyžaduje existenciu nasledovných zákonných predpokladov: a) oprávnená držba, b) uplynutie vydržacej doby a c) spôsobilý predmet vydržania. Súd mal výhrady k existencii hneď prvého predpokladu uvedeného pod písmenom a), ktorým je oprávnená držba. V tejto súvislosti poukázal na niekoľko rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na základe ktorých zopakoval, že oprávnená držba sa zakladá na ospravedlniteľnom omyle držiteľa, ktorý sa domnieva, že je vlastníkom držanej veci; ospravedlniteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti toho, ktorého prípadu od každého vyžadovať. Omyl držiteľa vychádzajúci z neznalosti alebo z nedokonalkej znalosti celkom jednoznačného a zrozumiteľného ustanovenia je právny omyl neospravedlniteľný. Dlhodobá držba nehnuteľnosti právnymi predchodcami žalobcov bez toho, že by bola preukázaná skutočnosť, ktorá mohla v nich vyvolať presvedčenie, že sa stali vlastníkami nehnuteľnosti nepostačuje pre ustálenie splnenia podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Držiteľ nemôže mať počas vydržacej doby dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Dôležitá je aj skutočnosť, že držiteľ konal poctivo, teda, že za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, alebo poskytol iné dohodnuté plnenie, prípadne, že preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie. Žiadna z uvádzaných a požadovaných náležitostí v prípade právnych predchodcov navrhovateľky, vrátane jej starej matky B. D., E. H. osvedčené neboli.

4. Ďalej konštatoval, že navrhovateľka skutkovo vymedzila, že nehnuteľnosti mali byť dlhodobo a nerušene užívané jej starými rodičmi F. D. a B. D., E. H. pričom nebolo uvádzané, kedy a na základe akej právnej skutočnosti malo dôjsť k tomuto užívaniu a už vonkoncom navrhovateľka nedefinovala, na základe akého právneho dôvodu, hoci aj domnelého, mali jej starí rodičia začať nehnuteľnosti užívať v domnení, že sa jedná o nehnuteľnosti v ich vlastníctve. Súd preto prijal záver, že dobromyseľnosť starých rodičov navrhovateľky neprichádza vôbec do úvahy, pretože v skutočnosti označené nehnuteľnosti len užívali, no nemali vedomosť o existencii žiadneho právneho dôvodu, hoci aj domnelého, ktorý by v nich mal vyvolať presvedčenie o vlastníctve citovaných nehnuteľností. Aj v prípade starej matky navrhovateľky a jej troch synov I. D., F. D. a F. D. platí to isté konštatovanie, ako je uvedené vyššie pri starých rodičoch navrhovateľky za obdobie pred druhou svetovou vojnou. Súd prvej inštancie uviedol, že v tomto prípade rovnako absentuje existencia právneho titulu, ktorá by bola schopná vyvolať presvedčenie, že uvedené osoby sú vlastníkami nehnuteľnosti. V roku 1991 mala byť údajne uzatvorená ústna darovacia zmluva medzi darykyňou B. D., E. H. a obdarovanou navrhovateľkou, keď predmetom darovania mali byť sporné nehnuteľnosti, avšak navrhovateľka v konaní žiadnym spôsobom neosvedčila existenciu uvádzanej darovacej zmluvy, napr. čestnými prehláseniami nezaujatých osôb, prípadne iným spôsobom. Súd ďalej uviedol, že v roku 1991 stará matka navrhovateľky nebola či už výlučnou vlastníčkou, alebo podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností, pretože ich nenadobudla na základe existencie riadneho a perfektného právneho úkonu a ani vydržaním na základe existencie domnelého právneho titulu, hoci aj neplatného a preto konštatoval, že stará matka navrhovateľky k roku 1991 nenadobudla vlastnícke právo označených nehnuteľností vydržaním. Záverom k darovacej zmluve, ktorá mala byť uzatvorená v roku 1991 v ústnej forme a ktorej existencia nebola žiadnym spôsobom osvedčená súd dodal, že Občiansky zákonník platný a účinný v roku 1991 vyžadoval podľa § 46 ods. 1 OZ pod sankciou absolútnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 OZ, aby právny úkon po prevode vlastníctva k nehnuteľnosti bol uzatvorený v písomnej forme. Právna úprava bola vyjadrená v občianskom zákonníku jasne a zrozumiteľne, a preto aj omyl navrhovateľky vychádzajúci z neznalosti celkom jednoznačného a zrozumiteľného ustanovenia Občianskeho zákonníka je posudzovaný ako právny omyl neospravedlniteľný čo má za následok, že navrhovateľka nemohla byť a ani nebola pri držbe sporných nehnuteľností dobromyseľná. O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

5. Vyššie uvedené uznesenie v zákonnej lehote a v celom rozsahu napadla odvolaním navrhovateľka, ktoré odôvodnila s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP nakoľko podľa jej názoru rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie vzhľadom predovšetkým v otázke posúdenia nadobúdacieho titulu a dobromyseľnosti držby navrhovateľky. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia

poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR, č.k. 1VCdo/1/2024. Podľa jej názoru však práve závery z tohto rozsudku by mali viesť súd prvej inštancie k opačnému rozhodnutiu, ako rozhodol v danej veci, a to k potvrdeniu vydržania, resp. k vydaniu vyzývacieho uznesenia. Dôvodila tým, že v dome býva už niekoľko generácií jej rodina, teda jej právni predchodcovia. Nevedela uviesť presne, kedy sa do domu nasťahovali jej prastarí rodičia, lebo touto informáciou nedisponuje, avšak pokiaľ má vedomosť, nikto iný v dome nikdy nebýval a zrejme ho postavili jej predkovia, v dome sa narodil už starý otec jej starého otca. Darovacou zmluvou nedisponuje, nakoľko v písomnej forme nebola vyhotovená, avšak má za to, že dôkazom toho, že dom a pozemky pod domom jej stará matka darovala je aj to, že od roku 1991 v dome navrhovateľka býva, nikto z jej rodinných príslušníkov si na dotknuté nehnuteľnosti nerobí nároky. Ostatní podieloví spoluvlastníci zapísaní na liste vlastníctva sú rodinní príslušníci navrhovateľky, s ktorými sa ohľadom jej vlastníckeho práva vie dohodnúť osobitne, mimo tohto konania, preto neboli do návrhu zahrnutí. Od roku 1991 sa považuje za vlastníčku dotknutých nehnuteľností, nikdy nemala dôvod o tomto stave pochybovať, hoci si reálny stav zápisov v katastri nehnuteľností nepreverovala. Jej dobromyseľnosť vychádzala predovšetkým z vôle jej starej matky nehnuteľnosti jej darovať a zároveň z postoja rodiny, ktorí tento stav akceptovali. V závere uviedla, že v zmysle § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd mal vychádzať z predpokladu, že jej držba je oprávnená a pokiaľ sa nepriklonil k tomu, že pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená, postupoval v rozpore s citovaným ustanovením. Uviedla, že objektívne nie je schopná uniesť dôkazné bremeno v podobe predloženia nadobúdacieho titulu v listinnej forme, pokiaľ takýto titul nemali ani je predchodcovia. Poukázala aj na to, že súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 359e ods. 1 druhá veta podľa ktorej, ak mal súd za to, že z návrhu nie sú dostatočne osvedčené podstatné skutočnosti, mal navrhovateľku na doloženie ďalších listín alebo vyjadrení vyzvať. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností navrhovateľka navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie Okresného súdu Nové Zámky zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo alternatívne, napadnuté uznesenie zmenil tak, že vydá vyzývacie uznesenie podľa ust. § 359f CMP.

6. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, ďalej len „CMP“ a § 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po preskúmaní uznesenia súdu prvej inštancie ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, bez prejednaní veci na odvolacom pojednávaní dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Predmetom konania je návrh navrhovateľky o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, evidovanej Okresným úradom Nové Zámky, katastrálny odbor pre okres G. A., obec C., katastrálne územie C., a to ako parcela reg. E evidovaná na mape určeného operátu a to parcela č. 269 vo výmere 590 m², zastavaná plocha a nádvorie vo vlastníctve účastníčky konania v 1. rade B. D., E. B., vdovy v podiele 12/48 k celku a vo vlastníctve účastníka konania v 2. rade F. D., v podiele 4/48 k celku a nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, evidovanej Okresným úradom Nové Zámky, katastrálny odbor pre okres G. A., obec C., katastrálne územie C., a to ako parcela reg. E evidovaná na mape určeného operátu a to parcela č. 270/1, vo výmere 550 m², záhrada, parcela č. 270/2, vo výmere 551 m², záhrada parcela č. 270/3, vo výmere 550 m², záhrada parcela č. 270/4, vo výmere 1 097 m² vo vlastníctve účastníčky konania v 1. rade B. D. E. B., vdovy v podiele 3/12 k celku a vo vlastníctve účastníka konania v 2. rade F. D., v podiele 1/12 k celku. V prejednávaní veci súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením zo dňa 27.01.2025 č. k. 10Vyd/1/2023-43 tak, že návrh zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

9. Keďže odvolací súd dospel k tomu záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a dostatočne odôvodnené, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol.

10. Vydržanie je originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva na základe dlhodobej dobromyseľnej držby veci. Účelom vydržania je zjednotenie faktického stavu, v rámci ktorého sa

oprávnený držiteľ veci vzhľadom ku všetkým okolnostiam domnieva, že je jej vlastníkom, so stavom právnym, pri ktorom sa držba veci stane súčasťou výkonu vlastníckeho práva. Vydržanie súčasne odstraňuje právnu neistotu spojenú s vadami alebo nedostatkom nadobúdacieho titulu, ak oprávnený držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti nemohol o týchto vadách vedieť alebo sa, naopak, mohol domnievať, že nadobúdací titul riadne existuje. K nadobudnutiu vlastníctva vydržaním dochádza uplynutím vydržacej doby, pre jeho zápis sa do katastra nehnuteľností však vyžaduje predloženie príslušnej verejnej listiny deklarujúcej túto skutočnosť.

11. Navrhovateľka v odvolaní poukazuje na rozsudok Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR, č.k. 1VCdo/1/2024 dôvodila, že pokiaľ platnosť právneho titulu uchopenia držby nie je rozhodujúcim kritériom pre skúmanie dobromyseľnosti držiteľa o oprávnenosti jeho držby, potom ani právny omyl nie je – z hľadiska platnosti a existencie právneho dôvodu uchopenia držby – rozhodujúci bez ohľadu na to, či je ospravedlniteľný alebo neospravedlniteľný. Zároveň v odvolaní namietala, že súd vec nesprávne právne posúdil, keď návrh na potvrdenie vydržania zamietol bez vydania vyzývacieho uznesenia, vykonania ďalšieho dokazovania a pokiaľ mal súd za to, že z návrhu nie sú dostatočne osvedčené podstatné skutočnosti, mal navrhovateľku na doloženie ďalších listín alebo vyjadrení vyzvať.

12. Vo vzťahu k týmto námietkam odvolací súd uvádza, že súd vydá vyzývacie uznesenie ak dospel k presvedčeniu, že navrhovateľka osvedčila splnenie všetkých predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a zo skutočností uvedených v návrhu na začatie konania a z priložených dôkazov sa súdu javí ako vysoko pravdepodobné, že navrhovateľka vydržala vlastnícke právo k nehnuteľnosti. V danom prípade však súd prvej inštancie nemal spoľahlivo preukázané, že navrhovateľka v podanom návrhu osvedčila existenciu dôvodov, pre ktoré by mohol vydať vyzývacie uznesenie. Odvolací súd zdôrazňuje, že konanie o potvrdení vydržania je konanie s procesným postupom odlišným od sporového konania vo veci určenia vlastníckeho práva, kde má súd (a aj strany sporu) k dispozícii väčší priestor a procesné prostriedky potrebné na zisťovanie skutkového stavu veci. Konanie o potvrdení vydržania predstavuje formálne konanie. Navrhovateľ je povinný v návrhu na vydanie potvrdenia o vydržaní uviesť všetky náležitosti vyžadované zákonom, aby z nich bolo možné jasne vyvodiť záver, že splnil hmotnoprávne predpoklady k vydržaniu. Pokiaľ návrh navrhovateľa nie je zrozumiteľný alebo dostatočne určitý, súd môže vyzvať navrhovateľa, aby v určitej lehote odstránil nedostatky, avšak úlohou súdu nie je suplovať aktivitu navrhovateľa a usmerňovať ho pri určovaní dôkazov a hmotnoprávných predpokladov, ktoré má v konaní osvedčiť sám, aby súd vo veci mohol meritórne rozhodnúť. Preto odvolacia námietka navrhovateľky, že súd prvej inštancie mal navrhovateľku na doloženie listín alebo vyjadrení vyzvať, nie je opodstatnená, nakoľko navrhovateľka musí uniesť dôkazné bremeno a svoje tvrdenia o vydržaní vlastníckeho práva osvedčiť. Navrhovateľka v tejto veci podala len stručný návrh a listy vlastníctva bez toho, aby podstatné skutkové tvrdenia uvedené v návrhu aj osvedčila. Súd preto mal preukázané iba vlastnícke vzťahy iných osôb k predmetným nehnuteľnostiam bez akejkoľvek nadväznosti alebo vzťahu k tvrdenému vlastníckemu právu navrhovateľky k nehnuteľnostiam. Navrhovateľka v súčasnosti nie je ani len podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností pretože na LV č. XXXX J. XXXX, katastrálneho územia C., sú zapísaní ako podieloví vlastníci nielen osoby, ktoré mali v čase začatia konania zapísané na liste vlastníctva vlastnícke právo, ale aj ďalšie žijúce osoby – dedičia po synoch starej matky navrhovateľky. Vystáva potom aj nezodpovedaná otázka (absentujúce skutkové tvrdenia), prečo predmetné nehnuteľnosti, ktoré mali byť darované ako celok navrhovateľke zo strany starej matky boli v určitých podieloch predmetom dedenia po synoch starej matky, zvlášť keď navrhovateľka tvrdí, že nadobúdací titul k nehnuteľnostiam nemali ani jej predchodcovia, a to niekoľko generácií pred ňou. Účelom výzvy súdu podľa § 359e ods. 1 je označenie ďalších dôkazov na preukázanie tvrdených skutočností a nie nahrádzať procesnú aktivitu strany v konaní. Navrhovateľka v tejto veci nielenže neuviedla všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré mali smerovať k osvedčeniu nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, ale ani svoje doterajšie čiastkové tvrdenia žiadnym spôsobom neosvedčila. V takom prípade (keď nedošlo k žiadnemu osvedčeniu skutkových tvrdení), by súd robil akúsi nadprácu za navrhovateľa a tak ako uviedol súd prvej inštancie, nahrádzal by procesnú aktivitu a zodpovednosť navrhovateľa.

13. Navrhovateľka v návrhu uviedla, že sa považuje za oprávnenú držiteľku a svoje právo na vydržanie odvodzovala skutočnosťou, že predmetné nehnuteľnosti, nachádzajúce sa na LV č. XXXX a LV č. XXXX dlhodobo užíva ako ona na základe ústnej darovacej zmluvy od jej starej matky B. D., ktorú doopatrovala, tak aj jej právni predchodcovia už mnoho rokov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na bod 7.2

odôvodnenia súdu prvej inštancie, kde uvádza, že zo skutočností opísaných v návrhu musí vyplývať, že sú splnené všetky štyri predpoklady vydržania, a to: spôsobilý predmet držby; oprávnená držba; dĺžka doby držby v trvaní 10 rokov, ktorá musí korešpondovať s nadobúdacím titulom, od ktorého navrhovateľ odvodzuje svoju dobromyseľnosť a nepretržitosť držby. Na preukázanie všetkých tvrdených skutočností by mal navrhovateľ označiť dôkazy, a pokiaľ ide o listinné dôkazy, tieto by mal k návrhu i pripojiť.

14. V danej veci navrhovateľka síce preukázala, že ide o spôsobilý predmet držby, ktorým boli nehnuteľnosti evidované na LV č. XXXX a LV č. XXXX, avšak nepretržitosť držby v trvaní minimálne 10 rokov a oprávnenú resp. dobromyseľnú držbu navrhovateľka neosvedčila. Podľa ustanovenia § 359e ods. 2 CMP, súd prvej inštancie môže zamietnuť návrh na začatie konania ak zistí, že nie sú splnené podmienky pre vydanie vyzývacieho uznesenia. V tomto štádiu konania musia byť však osvedčené tvrdené skutočnosti. Znamená to, že pre úvahu súdu o tom, či návrh na začatie konania zamietne alebo nie, budú rozhodujúce skutočnosti tvrdené v návrhu na začatie konania a predložené listinné dôkazy. Ak je z nich zrejmé, že navrhovateľ nemohol nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, je dôvod na to, aby súd návrh na začatie konania zamietol.

15. Ako už bolo uvedené, v predmetnej veci z podaného návrhu nevyplývalo, že sú splnené všetky hmotnoprávne podmienky pre vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, preto súd prvej inštancie správne už v prvej fáze konania zamietol podaný návrh s poukazom na §359e ods. 2 CMP a to bez toho, aby bol povinný vyzývať navrhovateľku podľa § 359e ods. 1 CMP v zmysle vyššie uvedených dôvodov. S poukazom na vyššie uvedený záver odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh navrhovateľky na potvrdenie vydržania k predmetným nehnuteľnostiam za správny a napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

16. Odvolací súd o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie .

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) lehotou dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).